

● 1989 m. rugpjūčio 12 d. Šeštadienis ● Nr. 5 ●

LPS RADVILIŠKIO TARYBOS LEIDINYS

Kaina 20 kap.

KEIČIA SAVO POŽIŪRĮ

Šiandien, kai permainos Lietuvoje ir šalyje vyksta tiesiog kosminiu greičiu, kai vienu metu svarstomi keli svarbiausių įstatymų projektai ir raginama ruošti rinkimams, kai renkami parašai, reikalaujantys išvesti okupacinę kariuomenę, kai streikuoja dešimtys tūkstančių šachtininkų, kai Abchazijoje šaudosi, Gruzijoje nutrukęs geležinkelio eismas, o čia dar parduotuvėje nėra muilo, tai žmogus visame tame chaose pametį galvą arba turi ją stipriai aprišti rankšluosčiu...

Beveik 50 metų Lietuvoje žmonėms ant burnų buvęs pleistras jau beveik nuimtas, be to, vienu ypu (gal per greitai), tad per šį laikotarpį susikaupęs noras išsiliesti ir išsakyti veržiasi ne visada gražiais žodžiais, bet kartais ne velnių ir rupužių pavidalu. Laikraščiuose pilna straipsnių, vanojančių socializmą, sąjungą, tarybų valdžią, revoliuciją, biurokratus, geležinkelį ir t. t. Nemažai kliūva ir Komunistų partijai, ypač vadinamam aparatui, nors jis dabar irgi labai stengiasi — net visokius kreipimusis priiminėja. Ilgą laiką mes, ieškodami persitvarkymo „stabdžių“, gūžčiojom pečiais, nežinodami, ką įvardinti, o dabar kažkaip nejučia žvilgsniai krypta vis į partijos komitetą: idomu, o ką jie ten veikia? Ir man vis kartais širdyje kirba kirminėlis, ar neprapuola veltui tas mano kuklus „penkus“, mokamas kaip nario mokestis? O aną dieną visai šventvagiška mintis išgavo į galvą ir neišlenda: mįsliju sau — o jeigu Sąjūdžio rajono taryba, laikinai besiglaudžianti kultūros rūmuose ir ateityje pretenduojanti į vieną kambarį, gal net ir su telefonu, imtų ir pasikeistų su partijos komitetu patalpomis, o gal (kas visai baisu) — ir atlyginimais? Bet ne, galvoju, tokia mintis tik nuo persitempimo... Nors ką gali žinoti: Šiaulių, kuriuose atsistatydino visos partijos komiteto biuras, pavyzdys jau atsiliepė Kaune, gal ir mus pasieks...

Rajone pasikeitė saugumo komiteto poskyrio viršininkas ir prokuroras, pasižymėję aktyvia veikla ir už tai pamaloninti valdžios paskyromis mašinoms. Vis labiau pastebimas partijos rajono komiteto antrasis sekretorius S. Bryžachinas. O tai reiškia, kad galime sulaukti ir daugiau pasikeitimų. Bet nespėliokim — laikas parodys.

Pirmojo mūsų oficialaus leidinio pasirodymas, atrodo, nesukėlė ypatingų ekscesų. Tiesa, gal ne visiems patiko aštrios tonas, bet nieko nepadarysi — sriubą be druskos retai kuris mėgsta. Vienok, mes nežadame pūsti į vieną dūdą — stengsimės spausdinti pačių įvairiausių pakraipų straipsnius.

Siokių tokių nesusipratimų buvo su leidinio platinimu. Kioskų darbuotojos, kurias neapgalvotai prikalbiniau platinti „Kelią“ be tinkamo dokumentų įforminimo, buvo smarkiai išbartos „Sąjunginės spau-

dos“ vadovų, o viena net pravirkdyta; žadėjo dar priedo įrašyti po papeikimą ir premijas nubraukti. Kai pasakiau, kad toks „indėlis“ į persitvarkymą sekančiame leidinio numeryje bus pagarsintas, mūsų pokalbio tonas pasikeitė ir priėjome išvadą, kad nereikia į viską taip liguistai reaguoti. O galiausiai sutarėme, kad „Kelias“ bus platinamas per „Sąjunginės spaudos“ kioskus ir rajono ryšių skyrius, už ką mes esame dėkingi.

Apskritai man susidaro išpūdis, kad rajono valdžia keičia savo požiūrį į Sąjūdį, ką patvirtina ir Vykdomojo komiteto pastangos ieškant patalpų Sąjūdžio būstinei, tačiau neramina tai, kad formuojama nuomonė, jog Sąjūdžio spaudimui neįmanoma atsispirti ir, kad tai beveik teroristai. Manau, kad Vaikų klubo iškėlimas iš devynaukščio į rūšį nėra galutinis sprendimas, juo labiau padiktuotas Sąjūdžio spaudimo, ir Vykdomasis komitetas artimiausiu metu grįš prie šios problemos.

Respublikos vadovybė, paskelbusi nepritarimą parašų rinkimui, reikalaujant panaikinti Molotovo-Ribentropo pakto pasekmes ir išvesti okupacinę kariuomenę, vėl eilinį kartą pasmerkia Sąjūdžio akciją ir klaidina žmones, o po kiek laiko pritars, tuo aš nė kiek neabejoju. Ar neturėtų būti priešingai — vadovybė subrandina idėją ir ją paskelbia liaudžiai? Kiek laiko galima stumti mašiną į priekį norint ją užvesti, jeigu nežinia, ar joje yra variklis? Kaip sakė rašytojas K. Saja, jeigu daug kas už Lietuvos Nepriklausomybę pasirašė krauju, tai nebijokime pasirašyti nors rašalu...

Sis atvejis gana būdingas bendrai situacijai respublikoje ta prasme, kad visi lukuriuoja: parlamentas, išskyrus keletą dešimčių aktyvių deputatų, pasidalinęs į dvi dalis: tuos, kuriems viskas gerai, ir tuos, kurie atvažiuoja į Vilnių save parodyti ir kitų pasižiūrėti — savo sprendimuose svyruoja nuo slepiamo nekompetentingumo iki atviro priešiško persitvarkymui. Vyriausybė, suprasdama, kad dauguma jos narių bus pakeista, imituoja aktyvų darbą; CK laukia, kuo pasibaigs diskusija apie partijos pertvarką. Rajone pastebimas aiškus įvairaus rango vadovų netikrumas dėl ateities. Sąjūdžio pozicija šiuo klausimu aiški: kiekvienas vadovas nepriklausomai nuo rango turi gauti žmonių pasitikėjimo mandatą. Ir nereikia galvoti, kad tie, kas leido kitiems vogti ir patys šito nevengė, pasistatė po 3 namus ir prisiškyrė sau paskyrų mašinoms, savo valdose jaučiasi kaip feodalai ir mosikuoja kumščiu arba persekioja žmones už pareikštą nepritarimą nuomonę, galės ir toliau užimti savo pareigas.

Julius JASAITIS

Lino Jučo interviu su TSRS liaudies deputatu, VVU rektoriumi JONU KUBILIUMI

Kokie „karščiausi“ išpūdžiai iš suvažiavimo? Ko tikėjotės iš jo? Kas išsipildė, o kas ne?

Sunku buvo tikėtis, kad Lietuvos deputatai, sudarydami vos apie du nuošimčius, galėtų vieni savo balsais, kai viską sprendžia mechaninė dauguma, kažką pakreipti savo naudai. Tačiau susitelkę, suradę šalininkų, laikydamiesi apgalvotos taktikos, sugebėjo apginti pagrindinius savo siekius. Patys išsirinkome savo atstovus į Aukščiausiąją Tarybą. Buvo sudaryta komisija Molotovo-Ribentropo paktui įvertinti. Pasipriešinta konstitucijos priežiūros komiteto sudarymui, kol nėra jo nuostatų. O apskritai išpropagavome savo poziciją, paskleidėme daug tiesos apie Lietuvą. Visa tai daug kam buvo naujiena.

Visi atidžiai sekėme suvažiavimo eigą. Kokių, Jūsų nuomone, svarbių momentų mes negalėjome matyti?

Ne visada galėjote pastebėti ir pajusti „aparato“ machinacijas. Ne visada jutote įtampą ir nuotaikas pačioje salėje. Žinoma, nematėte mūsų veiklos ne Suvažiavimo rūmuose. Užkulisuose, tarp posėdžių, viešbutyje ir kitur vyko labai svarbus darbas. Išplatinome apie tris tonas įvairių leidinių. Tarėmės su Latvijos, Estijos delegacijomis, kontaktavome su kitų respublikų deputatais.

Prašau pabandyti palyginti anksčiau suvažiavimus, kurių deputatu Jums teko būti, su ką tik praėjusiu.

Atsėdėjau daug Aukščiausiosios Tarybos sesijų. Tai buvo žemo lygio spektakliai, kurių režisieriams rūpėjo parodyti nesamą demokratiją. Tik dviejose paskutinėse TSRS Aukščiausiosios Tarybos sesijose buvo pirmą kartą torpeduota vienbalsiškumo sistema, kai buvo priimami netikę įsakai bei Konstitucijos pataisos. Tų įsakų bei pataisų defektai šiandien aiškiai matomi.

Šį kartą pats posėdžių pobūdis buvo iš esmės skirtingas. Daugelis deputatų laisvai reiškė mintis. Ejo įtempta kova tarp demokratijos ir autokratijos, tarp pažangių idėjų ir stingulio. Nors balsuojant ir dominavo „agresyviai paklusni“ daugu-

ma, tačiau visus privertė susimąstyti naujos idėjos.

Jūs išrinktas į TSRS Aukščiausiosios Tarybos mokslo, liaudies švietimo, kultūros ir auklėjimo komitetą. Kokie pirmaeiliai darbai laukia komiteto ir asmeniškai Jūsų?

Komitete bus svarstomos kandidatūros įvairiems postams vyriausybėje užimti. Iš karto kyla klausimas, kokios tų komitetų ir ministerijų funkcijos ir ar iš viso jie reikalingi. Tai gi laukia karšta diskusija. Siūlomos kandidatūros taip pat kelia įvairių minčių.

Ar ruošėte kalbėti suvažiavime? Ką būtumėte pasakęs?

Jei visi deputatai būtų panorėję kalbėti po 15 minučių, būtų prireikę apie 70 darbo dienų. Mūsų delegacija numatė kalbėtojus ir kalbų tematiką. Jei man būtų pavedę kalbėti, — būčiau pasakęs tą patį, gal tik kitais žodžiais.

Pirmas darbas, sugrįžus iš Maskvos.

Peržiūrėjau ištisą kalną korespondencijos.

Kokiais klausimais į Jus kreipiasi (ir kreipėsi) radviliškiečiai?

Prašo pagreitinoti buvusių tremtinių reabilitavimą, greičiau išmokėti kompensacijas už prarastą turtą. Daug kreipiasi įvairiais buitinais klausimais.

Ne paslaptis, kad rinkiminės kampanijos metu Radviliškio partiniai ir valdžios organai rėmė Jūsų oponentą. Ar tai turi įtakos dabartiniams Jūsų santykiams?

Demokratinuose rinkimuose kiekvienas rinkėjas gali turėti savo nuomonę. Suprantama, turi būti laikomasi bendrųjų etikos principų. Tikiuosi, kad santykiai bus korektiški.

Jūsų palinkėjimai, patarimai LPS Radviliškio rajono tarybai, radviliškiesiems.

Toliau gilinti ir plėsti pertvarką, demokratinti valdymo sistemą rajone. Pritraukti daugiau šalininkų.

Kokią matote Lietuvos ateitį?

Svajoju apie Lietuvą, gyvenamą daržsčių, dorų, blaivių žmonių, valdomą šviesių protų. Kelias į ją nebus lengvas.

AR JAU PASIRAŠĖTE?

Parašų rinkimo akcija — užsienyje paplitęs politinės nuomonės reiškimo būdas. Jis mūsųose kol kas dažnai priimamas kaip žaidimas. Nors, esant gerai informacijai, ir Lietuvos žmonės aktyviai išreiškia savo nuostatą (1,8 mln. parašų prieš antidemokratinį rinkimų įstatymą).

Dabar vykstanti akcija — bene atsakingiausia ir reikalingiausia. Ją pradėjo Lietuvos Laisvės Lyga, ją remia ir Sąjūdis. Ar Lietuvos žmonės nori gyventi nepriklausomoje valstybėje, ar autonominiame regione — toks pagrindinis akcijos esmę nusakantis klausimas. Tikimi 2 mln. parašų praktiškai reikėtų tautos žingsnį į valstybės paskelbimą de f a c t o.

Kaip radviliškiečiai perėjo šią savotišką skaiстыklą? Jau iš pirmųjų dienų buvo galima daryti kai kurias išvadas. Žmonių reakciją į parašų rinkimą nulėmė informacijos stoka, kategoriška vyriausybės pozicija ir abejonė akcijos veiksmingumu. Beveik dvigubai didesnis aktyvumas po liepos 19 d. „Atgimimo bangos“.

Galima daryti kai kurias sociologines išvadas. Aktyviausiai akcijoje dalyvavo dvi gyventojų grupės: 50-ųjų karta, brenusį chruščiovinio atšilimo sąlygomis, ir žmonės, matę Stalino saulės atgavimą į Lietuvą bei jautę jos spindulių šilumą. Mažiausią dėmesį akcijai teikė jaunimas. Tai truputį neramina, bet tikėjime, kad abejingumo mada gyvuos neilgai. Gan gausi ir kita grupė žmonių visuomeniniam gyvenimui jau prarasta. Jų filosofija labai aiški: „Jūs man kilogramą mėsos — aš jums parašą. Už antrą kilogramą — dar vieną parašą“. Mįslingiausia pasirodė grupės karininkų ironiška šypsena, kai jiems buvo išverstas kreipimosi tekstas. Kas tai — politinės padėties respublikoje nežinojimas ar žinojimas daugiau, nei žino visi Lietuvos žmonės? Taip ir norisi ištarti J. Fučiko žodžius: „Žmonės, būkite budrūs!“

Parašai, tinkamu metu panaudoti, gali tapti veiksminga priemone kelyje į visų mūsų tikslą.

R. JUOZAITIS

Streikas „Spindulyje“

„Spindulio“ kolūkyje liepos 10 d. įvyko vairuotojų streikas. Streikavo V. Kundrotas, A. Gudžiūnas, E. Daukša, J. Kavaliauskas, K. Švėgžda, B. Tytelis, A. Sirusas, J. Dedelevas,

A. Šulskis ir S. Pranaitis.

Vairuotojai reikalavo, kad kolūkio pirmininkas A. Šniauka atvežtų ekonomistę, kuri paaiškintų darbo apmokėjimo tvarką, nes visi gauna nevieno-

dą atlyginimą ir nedidelį. Pirmininkas atsisakė patenkinti streikuojančių reikalavimus, visiems užrašė pravaikštą liepos 10 d., V. Kundrotą nubaudė, perverdant 3 mėnesiams į laukininkystę, o A. Gudžiūnui apmokėjimo tabelyje užrašė darbo dieną.

GRINKIŠKY GYVENTI GERA...

Vasara — kelionių metas. Į revoliucijos lopšį išsiruosė ir trys Grinkiškio vyrai — ūkio direktorius ir du vairuotojai. Vienas jų buhalterės vyras, kitas ne. Paprastas žmogus. Vyrai nebuvo iš turtingųjų. Ir nepasižymėjo tvirta sveikata. Ypač direktorius buvo pasiligojęs. Bet siela troško revoliucijos kraujais aptaškytų reginių, todėl direktorius kūno remontui, RAPS-o pirmininko A. Zibolio palaimintas, iš materialinio skatinimo fondų išmėdžia 300 rub. ir, nutaręs neprasidėti su išklibusia medicina, su tuo pačiu neremontuotu kūnu leidžiasi į kelionę. Kad taip direktorius rizikuoja, rizikuoja ir vairuotojas J. Kačerauskas, irgi gerokai sunegalavęs ir gavęs 342 rub. pašalpą gydymuisi, o kad siela nerimo ir veržėsi į tą pačią vietą kaip ir direktoriaus, 1989 m. birželio 30 d. direktoriaus įsakymu jam dar buvo išmokėta ir premija. Žinoma, ne už dyką — už, taip sakant, aktyvią visuomeninę veiklą ir gerą darbą. Beveik 700 rub. nelyginant iš dangaus nukrito. Direktoriaus grįžęs ge-

ranoriškai paaikškino, kad pašalpas gali gauti VISI, kas prašo ir parašo pareiškimą. Kaip galima, kad aš nedirbu Grinkiškio tarybiniame ūkyje... Sunegalavai — ir turi! Sunegalavai — ir turi! Amerika ne gyvenimas tam Grinkišky! Auksas ne direktorius tas V. Petrauskas. Kad rū problema jo turbūt nevargina.

Lydintis vairuotojas F. Sulcas irgi buvo geras darbininkas ir aktyvistas, todėl į Leningradą jam leista važiuoti darbo metu, o kad linksmiau būtų, paskirta 314 rub. premija.

Vyrai nesėdo į tą „Volgą“, kurią už itin gerą darbą Vykdomasis komitetas direktoriui paskyrė šiemet. Nesėdo ir į „Žigulius“, nes direktorius juos jau buvo dukrai padovanojęs. Visi jie sėdo į tarybinio ūkio „Latviją“ ir, pažįstamų ir giminių draugė, leidosi į kelionę — nuo liepos 5 iki 10 dienos. Nesivargino, matyt, vairuotojai. Gerai dirbė ir aktyviai veikė visuomeninės veiklos frontuose, buvo nusiplukę, todėl per 5 dienas „Latviją“

riedėjo vos 29 valandas, už kurias direktorius sumokėjo 204 rublius. Kasininkė vėliau stebėjosi — negi direktorius negali pasiimti mašinos?! Negi direktorius turi mokėti už mašiną?! Aišku, kad neturi! Kam mokėti už ūkio mašiną, jei gali savo „Volgą“ plaukte nuplaukti... Bet tą, matyt, Petrauskas taupo. Nes kažin, ar naujai išrinkta rajono valdžia jau beskiris paskyrą, jei finansiniai rezultatai vėl bus tokie kaip pernai ir šiemet — atsiskaitomosios sąskaitos likutis 1,6 tūkst. rub. O kartais taip striuka, kad ir atlyginimo dirbantiems negali išmokėti. O dabar pinigų gijų dėmesiu. „Volgos“ Grinkiškyje nėra deficitas. Direktoriaus apgailėstavo, kad niekas daugiau neprašęs, nė vieno pareiškimo nebuvę parašyta, todėl ir turėjęs ją paimti. Ak, kur direktoriaus neprapuola!.. Todėl paėmė, ką beveiks nepaėmęs.

Baigiant belieka griebtis reklamos — važiuokite į Grinkiškį! Grinkišky gyventi gera.

Genovaitė BAGDONIENĖ

PIRMIAUSIA „STROJKA“, O PASKUI GAL IR „PERESTROJKA“

Mes gyvename K. Poželos gatvėje Nr. 4. Sis kiemas „pereinamasis“ netik miesto gyventojams. Jei gu miesto gyventojai vejoje palieka išmintus takus, tai statybininkai nepradėtas statybas ir statybines medžiagas. Atvežė plytelių šaligatviui — baigia išgaruoti, žvyro krūvą išžarstė vaikai, nes smėlis vaikų žaidimo aikštelėse — deficitas. Kaip nepasinaudosi, jeigu nuo pavasario jokie darbai nejudą.

Kalbos, kad mūsų kieme statys

bollerinę, labai senos. Ankstyvą pavasarį atėjo statybininkai, iškasė pamatus ir paliko. Ilgai žiūrėjome į prilytas duobes ir gąsdinomės dėl čia žaidžiančių vaikų. Atsidusome, kai atvežė plytų statybai. Deja... Plytų krūva mažėja, o statyba nė iš vietos. Plytos — taip pat deficitas. Jų reikia namukui, krosniai, rūsiui. O jos čia pat, rūpestingos akies nesaugomos. Tad kam ieškoti paskyrų? Piketuoti prie namo ar statybos valdybos neturime laiko,

todėl sandėliuko sieną papuošėme užrašu, kuriuo apeliuojame į sąžinę užmiršusiems kasdienį savo darbą. Užrašas byloja: „Gerb. vadovai iš NGC Nr. 6 ar bus šiai statybai kada galas?“

Jeigu dirbsime taip kaip vadovai iš NGC Nr. 6, tai gražūs žodžiai apie „perestrojką“ mūsų mieste — muilo burbulas.

Birutė VURSTER

Kaip buvo griauunami paminklai

1919 metais prie Radviliškio vyko aršios kautynės, kuriose Lietuvos savanoriai sutriuškino bermontininkų kariuomenę. Baisogalos gyventojai savo lėšomis pastatė paminklą tose kovose žuvusiems devyniolikai Baisogalos jaunuolių atminti. Paminklas buvo sumūrytas iš lauko akmenų, prie jo pritvirtinta lenta su žuvusiųjų pavardėmis.

Daug metų stovėjo tas paminklas ir niekam netrukdė. Galėjo ir toliau stovėti, bet kažkuo nepatiko jis rajono valdžiai (ir ne tik rajono valdžiai). Tuo metu rajono vyk-

domojo komiteto pirmininkas buvo L. Spokevičius, partijos rajono komiteto pirmasis sekretorius V. Astauskas.

1964 metų lapkričio 4 d. MSV viršininkas E. Jantauskas gavo rajono vykdomojo komiteto potvarkį Nr. 272p, įpareigojantį iki lapkričio 15 d. šį paminklą nugriauti.

Aš tuo metu dirbau MSV gamybinio skyriaus viršininku. Bandžiau įrodyti E. Jantauskui, kad griovimas bus nusikaltimas žmonėms, kad čia ne koks fašistinis pamink-

las. E. Jantauskas man trumpai drūtai atsakė, jog neįvykdžius to įpareigojimo, teks abiem nešdintis iš šio rajono. Keliems baisogaliečiams pranešiau apie gautą įsakymą, sakiau, kad važiuotų į Vilnių arba Maskvą savo paminklo ginti. Bet tada visi buvo tylūs, priegąsdinti — taip niekur ir neišdrįso kreiptis. Mes patys, ne mažiau bijodami, rajono valdžios įpareigojimą įvykdėme.

Šiemet Baisogalos sąjūdininkų iniciatyva paminklas atstatomas.

Antanas SUŠINSKAS

Negaliu be draugo Žemkausko...

Priėmęs už tikrą pinigą žinią, kad nebėra slaptų temų mūsų gyvenime, panūdau pasidomėti kai kuriais partinio gyvenimo užkabariais. Pirmą kartą partijos rajono komiteto darbuotojas K. Augulis pavedėjo pas buhalterę D. Liutkevičienę, bet ši ruošė pusmetinę (Ne, ne šukuoseną. Ataskaitą!) ir neturėjo laiko iki galo patenkinti mano smalsumo — kiek darbuotojų, kokios partkomo išlaidos ir pan. Kai geranoriškai atėjau antrą kart, partkomo draugė ir tuo pačiu buhalterė

rė intymiai prisipažino negalinti be draugo Žemkausko ...duoti jokių duomenų. Jokiausių! Pasirodo šis suspėja vadovauti ir mūsų ideologiniuose frontuose, ir buhalterijai.

Išėjau mažai ką pešęs, kaip mūsų kandęs. Iki šiol buvo paslaptis, ką partija šitiek metų dirba, o dabar jau paslaptis ir kiek uždirba, ir kiek pradirba...

Vytautas BUTVILAS

Su trispalve į Komunizmą?

Praėjo jau geras pusmetis, kaip įteisinta mūsų vėliava. Suplevėsavo ji ir liepos 21-ąją. Gal ir nederėjo iškelti jos taip aukštai valstybės žlugimo dieną. Ne visi ir iškėlė. Radviliškyje ją matėme tik virš valstybinių įstaigų. Tačiau negalėjai nepastebėti, kad iškeltų vėliavų smaigalyje saulėje žibėjo... kūjis ir pjautuvas. Kas tai? Nežinojimas,

abejingumas ar viešai rodoma paniekia tautos trispalvei? O gal ir toliau kūjais kalsime savo šviesią ateitį, pjautuvais išpjausime tuos, kurie nebenori jos kalti?!

Vos pakėlę iš užmaršties šį brangų simbolį, tuoj jį nuvertiname, darkome svetimais ženklais.

Alvydas IVOSKA

Akcijos „Šulinyš“ rezultatai

Radviliškio rajone vyko akcija „Šulinyš“. Jos tikslas — nustatyti rajono vandenų užterštumą nitratais ir nitritais. Nitratų ir nitritų kiekis šulinio vandenyje nustatomas kooperatyvo „Pagrاندukas“ tabletėmis. Iki rugpjūčio 1 d. ištirti 1045 šuliniai. Šulinių, kuriuose nitratai neviršija normos (45 mg/l) yra 336, kas sudaro tik 32,2 proc. tirtų šulinių kiekio. Šulinių, kuriuose visai neaptikta nitratų (pagal normą geriamame vandenyje jų visai neturi būti), yra 743, kas sudaro 71,1 proc.

ištirtų šulinių kiekio. Nitratų kiekis viršija normą daugiau kaip pusėje patikrintų šulinių šiuose ūkiuose: „Auksinės varpos“, Lenino, Sidabravo, Pociūnėlių, Šiaulėnų, „Raudonosios vėliavos“, Saukoto, „Sušvės“, Vadaktų kolūkiuose, Daugėlaičių tarybiniame ūkyje, Gražionių veislininkystės tarybiniame ūkyje. O Seduvos ir Radviliškio miestuose nitratai neviršija normos tik viename kitame šulinyje.

Kaip painformavo rajono vykdomojo komiteto pirmininko pavaduo-

toja I. Tamošauskienė, ūkiuose yra sudarytos šulinių tvarkymo ir valymo brigados. Iki šiol jos egzistavo tik popieriuje. Ūkių žmonės, žinantys savo šulinių užterštumą nitratais ir negalintys išsivalyti šulinių, gali kreiptis į ūkio vadovą, kuris turi imtis priemonių prieš vandens užterštumą. Radviliškio miesto gyventojai gali kreiptis tiesiai į Komunalinių įmonių kombinatą.

Saulius BUTVILAS

SKELBIMAI

Seduvos Sąjūdžio grupė siekia išaiškinti pokario metais nužudytų ir užkastų žydų ir liuteronų kapinėse Seduvoje žmonių asmenybes. Palaikys numatoma iškelti ir deramai palaidoti visuomeninėse kapinėse. Piliečius, ką nors žinančius apie šiuos asmenis, prašome pranešti

šiais adresais: Seduva, Kėdainių 70, Vytautas Butvilas, telef. 56383; Seduva, Kėdainių 72, telef. 56436. Kęstutis Pakštas.

Rajono „Tremtinio“, klubas prašo atsiliepti 1941 metais iš Radviliškio ištremtą Stasę Dum-

šaitę-Norvilienę ar jos vaikus Jadvygą, Mečislovą, Antaną.

Jūsų ieško giminės iš Australijos. Skambinti telefonu 53392.

Radviliškio rajono Sąjūdžio Taryba įsikūrė naujose patalpose: Radviliškio m., Maironio gatvė 6, pirmas aukštas.

235120, Radviliškis,
Maironio 6
„KELIAS“

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Tiražas 3000 egz. Rinko ir spaudė Šiaulių valstybinės spaustuvės „Titnagas“ Radviliškio skyrius. V. Bernotėno 5. Užsak. Nr. 2013.

Numerį spaudai parengė:
G. BAGDONIENĖ, J. JASAITIS,
A. STANČIKAS, S. ŽIAUNYTĖ.